

Lieve Stemgerechtigde,

De avond rook naar houtstook en rottend blad,
de geur van dingen die bezig zijn in iets ontastbaars over te gaan.

Tussen de sterren hing Jupiter boven ons huis,
alsof de godheid iets had aan te kondigen,
een stemadvies misschien,
maar wij hadden geen pontifex bij de hand om de tekenen te duiden;
deze boodschap uit de hemel ging aan ons verloren.

Om ons tegen een kou te wapenen die in de botten kroop,
gingen mijn vrouw en ik naar de sauna.

We reden langs verkiezingsborden, campagneleuzen
en weilanden vol wenken voor woensdag,
maar veel wijzer werden we er niet van.

Even later begaven we ons in een naakte massa mens
waarvan we vervolgens deden alsof die er niet was
en wij getweeën in een verlaten hof van Eden liepen.

De sauna is een samenzwering van wegkijkers.

Ook hier vermoedde ik betekenis,
zonder deze vast te kunnen grijpen.

Op het saunaplein liep ik een Bekende Nederlander tegen het lijf.

Wij kenden elkaar trouwens, zij en ik, we hadden samen,
een kwarteeuw terug, in het eerste jaar van de toneelacademie gezeten,
waar het gewoonte was om na de danslessen gemengd te douchen.

Vonden we heel normaal, toen, we geloofden
dat persoonlijke grenzen er waren om verlegd te worden.

Vroeger was niet alles beter.

Toen de Bekende Nederlander en ik, met slingerende naakte ledematen en al,
zowat tegen elkaar opbotsten tussen voetenbad en rozensauna,
ontkenden we beiden meteen het bestaan van de ander.

Later, toen we elkaar in het restaurant troffen,
onze lijven, inmiddels ook een kwarteeuw ouder,
veilig verborgen onder een badjas, acteerden we allebei verrast.

Zo ontkenden we ook het ontkennen van daarvoor,
we hadden er zogezegd geen actieve herinnering aan,
en plooiden de werkelijkheid tot een die ons beter uitkwam.

Terug thuis vertoonde Jupiter zich weer,
vol wijsheid en kennis van de toekomst,
onbereikbaar voor ons, gewone stervelingen.

Wij moesten maar afwachten.